

ПОЗОРИШТЕ.

УРЕЂУЈЕ А. ХАЦИЋ.

ИЗЛАЗИ ЧЕТИРИ ПУТА НА НЕДЕЉУ НА ПО ТАБАКА. — СТОЈИ ЗА НОВИ САД 40, А НА СТРАНУ 60 НОВ. МЕСЕЧНО. — ЗА ОГЛАСИ
НАПЛАЋУЈЕ СЕ ОД ЈЕДНЕ ВРСТЕ 3 НОВ. И 30 ЗА ЖИГ СВАКИ ПУТ.

ИЗБИРАЧИЦА.

ШАЉИВА ИГРА У 3 ЧИНА С ПЕВАЊЕМ ОД К. ТРИФКОВИЋА.

(Наставак.)

Сви. Да, да, залогу! (Савета да залогу)
Савета (баци се на Милицу) Ја се срдим на тебе!
Малчика. За што?
Савета. За то, што још ниси ни речи проговорила.
Малчика. Тако ми се допада! (Баци се на Штанцику)
Ја се срдим на тебе.
Штанцика. За што?
Малчика. Што си несталан.
Штанцика. Тако ми седопада! (Баци се на Малчику)
Ја се срдим на тебе!
Малчика. За што?
Штанцика. Зарад твојих погледа!
Малчика (погледи на Бранку.) Тако ми се допада!
(Баци се на Тошицу) Ја се срдим на тебе!
Тошица. То ми је врло жао!
Сви (смеју се.) Залогу, залогу!
Тошица Али, молим —
Малчика. Нисте питали „за што“, дајете залогу!
Тошица. Ваша је реч за мене заповест! (Даје залогу.) Ево залоге! Али сада ја се срдим на госпођицу Малчику. (Баци се у место на Малчику на Катку).
Ката. На мене господине Тошице?
Тошица. Опростите, нисам се хтео на вас бацити, већ на госпођицу Малчику. (Смеју се.)
Малчика. Праштамо вам, можете се бацити још једанпут!
Тошица. Ја сам благодаран! (Пређе Малчички.) Молим за мараму!
Ката. Али господине, та ја овде седим!
Тошица. Тако, а мени се учинило, али како ми се само и могло учинити!

Малчика. Нисте сретни, господине Тошице, али како му драго, доста је игре! Да судимо сада! (Узме све залоге) Дакле, молим, ви сте поротница. Будите строги, али праведни, и заборавите да су оптужени Срби. Дакле, шта ћемо са овом залогом?
Штанцика. Нека прави тестаменат!
Сви. Прима се!
Малчика. Савета, залога је твоја! Окрени се. (Савета учини) Ко ме остављаш ово? (Покаже пољубац.)
Савета. Мојој Малчички!
Соколовић (у картању) Зелена дама!
Малчика. Мени дакле пољубац! (Покаже велики нос) А коме ово?
Савета. Господину Штанцики.
Тимић (у картању) Тиквени горњак?
Малчика. Није од најлепших легата. (Покаже две склопљене руке) А коме ово?
Савета. Милице!
Соколовић (у картању) Црвена дама!
Малчика. Милице пријатељство! (Покаже ћушку) А коме ово!
Савета. Господину Тошици.
Тимић (у картању) Но, ако то није луда карта!
Малчика. Доста нежан дар. (Покаже срце) А коме ово?
Савета. Господину Бранку.
Соколовић (у картању) Једва једаред права карта!
Малчика. Лепо, Савета, господину Бранку — твоје срце!
Савета. Нека ме извини господин Бранко, јер ја не видим!
Бранко (за себе) Једнако ме одбија!
Малчика. Доста је било! Шта сада да почнемо!

СЕДМА ПОЈАВА.

Јован и пређашњи.

Јован. Изволите, господе, јело је на столу!
Сви. Прима се, прима се!

Бранко (понуди Савети руку) Смем ли молити?

Савета. Захвалујем, — ја морам у кујњу! (Оде)

Малчика. Дакле, молим, где су кавалери?
(Приближи се Бранку)

Штанца } (заједно) Молим! (Гурну се.)

Тошица }

Штанцика (који је уграбио Малчику) Али, господине, купите себи наочаре. (Оде с Малчиком)

Тошица. Проклети лопов! (Оде с Милицом)

Штанцика (Кати) Је ли слободно? (Оду)

Соколовић (Тимићу) Изволите само напред. (Оду)

Бранко (стоји замишљен) Већ видим да ме не воли!

ОСМА ПОЈАВА.

Савета, Бранко.

Савета (улазећи) Отишли су! (Опази Бранка) Ах!

Бранко (осврне се.) Ви сте госпођице! (Приступи јој)
Ви рекосте, да идете у кујну?

Савета. Била сам већ!

Бранко. Празни изговори, али ипак довољни, да њиме оправдате ваше понашање на спрам мене.

Савета. Ја вас не разумем, господине!

Бранко. Не разумете ме! Зар ви нисте жена, којој је дано да мушкима ма из очију чита очећања што су им урезана у срцу? Зар се може и помислити, да ви ни до данашњег дана не приметисте, како ме мучите вашим ладним понашањем?

Савета. Доста господине! (За себе) Држ се Савета!

Бранко. Зар ваше срце никада није јаче загуцало? Зар ви баш ни за кога на свету не марите?

Савета. Ко зна!

Бранко. Чујте ме, госпођице! Од првог дана, када сам вас видио, једнако лебди ваш лик пред мојим очима. Од тога доба, ја не имадох друге жеље, већ те, да задобијем у малој, у најмањој мери вашу наклоност.

Савета. Заиста, господине?

Бранко. Ви се још сумњате? Не, не, госпођице, ја не умем ласкати, ја не умем да избирам оне слатке речи, којима људи најбожанстеније осећање тумаче. Ја знам само једно, а то је: да

вас љубим свом снагом душе своје, да вас љубим ватром прве љубави.

Савета (за себе) О, Боже!

Бранко. Ви ћутите?

Савета (прсне у смеј.) Ха, ха, ха! Ви љубите, — мене, — мене љубите! — Ха, ха, ха! Опростите, господине, није лепо од мене, што се смејем, али то што сам чула, тако је што ново за мене — од вас — да — ха, ха, ха!

Бранко (узбуђен) Госпођице, ја не налазим да је моја љубав тако смешна!

Савета. Заиста не, — ја се не смејем вашој љубави — већ предмету ваше љубави. Ха, ха, ха! Опростите, онет сам се занела... Немојте се за то срдити!.. Заборавите на овај тренутак и ствар је свршена.

Бранко. Госпођице, ја вас не разумем!

Савета. Не разумете? Дакле чујте! И ја љубим!

Бранко. Љубите?

Савета. Да — али не вас — већ другог! па сада збогом, господине. Ха, ха, ха! (За себе у поласку) Како је тешко плаћати дугове! (Оде)

ДЕВЕТА ПОЈАВА.

Бранко, затим Јован.

Бранко. Доцкан! Доцкан! Она љуби другог! А мене? Мене исмејава! Са мном се титра. Гром и пако! Стојим посрамљен као какво дериште! Зар ја нисам у стању ни једно сироче да усрећим! Не, ово јој не ћу опростити! Тако ми мога мушкога поноса, ово јој не ћу опростити!

Јован (стуни) Госпођица Малчика пита за вас, господине.

Бранко (за себе) Малчика? Баш како ваља! Чућете о мени госпођица Савета!

(Крај првој радњи).

ДРУГА РАДЊА

ПРВА ПОЈАВА.

(Врт код Соколовића. Савета приправља доручак. Соколовић хода горе доле по соби, Јеца седи и плете)

Соколовић. Ја ти кажем, жено, да су те проклете вечерње забаве велики трошка!

Јеца. Биле оне трошак или не биле, то је сад све једно! Што мора бити, мора!

Соколовић. Али за што да мора бити!

Јеца. За што? За то, што мора! Или ћемо ми зар да будемо гори од других?

Соколовић. Од други! Увек се морамо по другима да равнамо! Када ћемо једаред по нашо, вољи живити!

Јаца. Хоћеш ваљда да се отуђиш од целог света?

Соколовић. А шта ја имам од тога целог света, што ми долази на моје вечерње забаве? То, да ме још онога вечера, док је у мојој рођењој кући, исмејава.

Јаца. Исмејава?

Соколовић. Да како, исмејава. Јер ако потрошим на такву забаву мање него што би могао, онда кажу: „Ципија, срам га било, како се није стидио, да нас на такву вечеру позове“, — ако пак учиниш више, него што би могао, онда кажу: „Лудак, размеће се, потроши једнога вечера толико, да после мора месец дана да гладује“. Ето, шта се човек хасни од вечерње забаве!

Јаца. Ти си заборавио да имаш кћер на удају!

Соколовић. Нисам, жено, али ја би волео, да ми ко узме моју кћер зарад ње саме, а не за-

рад моје вечерње забаве. Зар ја нисам тебе први пут у кујњи угледао?

Јаца. Онда су била друга времена!

Соколовић. Реци боље, онда још није било вечерњих забав!

Јаца. Добро, добро, ја се не ћу препирати! Ако ти је што неправде, а ти кажи Малчики!

Соколовић. Та да, ти би одмах, да се ја са Малчиком свађам, ал' тога не ће бити, Малчика је моје дете!

Јаца. То јест, ваљда је нешто и моје!

Соколовић. У толико што си је родила, али за то она опет мене већма воли.

Савета (за себе.) Како је Малчика сретна!

Соколовић. Иди, Савета, види је ли устала Малчика. Ако није, немојда је пробудиш, а ако јесте а ти је зови да доручкује, то јест, ако је гладна, јер ако није, ми ћемо још причекати, и онако је тек 10 и по!

Савета. Одмах — ал' гле, ево је где долази и сама!

(Наставиће се.)

Д Ж С Т И Њ Ш.

П О З О Р И Ш Т Е.

* (Поп о глумцима.) Како се све већма губе предрасуде о „комедијашима“ и како се већ и у оним круговима, који су најпристранији били, почињу ширити здрави навори: нови нам доказ даје говор немачког владике Реваса, што га је држао, кад је венчавао неку немачку глумицу с неким певачем. „Из једнога храма“, рече вредни свештеник, — „ступате у други, из храма лене уметности, у храм божији. И ви сте свештеници, свештеници божанствене уметности, а ја сам свештеник божији. Ваше су књиге дивни производ генија човечијег, моја је књига свето писмо. Ви проповедате љубав, јунаштво, победу врлине над опачином, а ја хришћанску љубав и врлину. Али ипак има једна разлика међу вашим храмом и мојим. У вашем се храму све свршује, кад падне застор, код мене пада застор само над гробом. Ваш је позив лен и племенит, па се тако и не сумњам, да и у вашем срцу има искра оне љубави, коју нам у својој храму умете приказивати тако живо, да нам се душа потреса!“

С И Т Н И Ц Е.

* (Потпредседник американски отишао у новинаре.) Колфокс, потпредседник у северним американским државама, оставља своје место и одлази у новинаре, а да уређује лист: „Њујоршку трибину“. То је до сада највећа слава за новинарство. Кад друга глава највеће републи-

ке на свету оставља свој тако важни положај, на одлази у новинаре, тад се новинарство јавља као велика сила у правом смислу те речи. Ала би и, пр. пуцало у нас, да се на једанпут прочује, како је некакав краљевић постао уредником каквог политичног листа! Али до тога не ће дуго још доћи код нас у Европи!

* (Ноћно страшило.) Неки Талијанац у Паризу чуо је сваку ноћ око два сахата после поноћи, да му нешто куца на прозору. Становао је у другом спрату с улице, на прозор му дакле не могаше доћи нико, који дакле бескуца, ако не вештице. Из себе је већ више пута пазио из помрчине, шта то куца, али никако да опази што. Једне ноћи остави прозор отворен, да види, хоће ли га и тада узнемиривати утвара. У један мах стресе се сав од страха у постељи: нешто загушти и улети у собу, те се спусти њему у постељу. Ван себе од страха опазно је у аветиње само два ватрена ока, и осетио је, да му је села на раме. Скочи из постеље и поче викали у помоћ, а аветиња му једнако седи на рамену. На вика дођу слуге, ослободе једнога Талијанца муке и протумаче целу ствар. Некакав старац, што је пре Талијанца становао у тој истој соби, држао је више припитомљене зведради. Кад је умрло пустили су сву његову мезимчад на слободу, а велика совуљата, што је дуже времена плашила Талијанца, била је ваља да жељна свога старог пристаништа, те је сваку ноћ тамо долетала.

Издаје управа српског народног позоришта.

СРПСКО НАРОДНО ПОЗОРИШТЕ.

23. ПРЕДСТАВА

ВАН ПРЕТПЛАТЕ.

У НОВОМЕ САДУ У УТОРАК 30. ЈАНУАРА 1873.

У НОВОЈ ПОЗОРИШНОЈ ДВОРАНИ

ПО ДРУГИ ПУТ:

Д О В Р О С Р Е Ћ И Ц А .

ПОЗОРИШНА ИГРА У 5 ЧИНОВА, ОД ШАРЛОТЕ БИРХФАЗФЕРОВЕ, С НЕМАЧКОГ.

О С О Б Е :

Атена војвођкиња Шаторенардова	Ј. Маринковићка.
Херманса, унука јој	Ј. Сајевићка.
Маркиз Бретнил, нећак јој	Марковић.
Анатол, син му	Сајевић.
Абе Бофлер	Суботић.
Хонорина грофица Депортова	Ј. Маринковићева.
Жилберта, пасторка јој	Ј. Хаџићева.
Нинона	Ј. Маринковићева.
Клер	Љ. Зорићева.
Етијенета	Б. Хаџићева.
Леблан, први учитељ у васпиталишту	Петровић.
Жил барон Клервал	Станчић.
Едвард виконт Мерикур	Божовић.
Луј Декас	Пешић.
Доктор Флаве, ранар	Лукић.
Катона, сељанка, хермансина дојиља	Ј. Поповићева.
Никола, син јој	Божовић.
Маркизов слуга	Стенић.
Грофичин слуга	Пешић.
Вратар у васпиталишту	Соколовић.
Анатолов покој	Бунић.

Питомице, слуге. — Збива се које у Паризу, које у селу Булоњу близу Париза.

Улазнице се продају у писарници позоришној (стану матичином) од 9—12 пре подне и од 3—5 сахата после подне, а после на каси.

Ко од наших претплатника жели своја места за ову представу задржати нека се изволи тога ради пријавити у позоришној писарници најдуже до 11 сахата пре подне.

У петак 2 фебруара: „МАКСИМ ЦРНОЈЕВИЋ.“ Трагедија у 5 чинова с певањем од Лазе Костића, за позорицу удесио А. Хаџић, музика од А. Максимовића. — Г. Милева Станишићева изаћи ће у том комаду први пут на позорицу.

ПОЧЕТАК У 7 А СВРШЕТАК У 10 САХАТА.